

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Hvem er den falske Prophet? Hvem forvirrer Folket? Svar til Recensen i
Litt. Tid. No. 12 og 13

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*,
Faculty of Arts, Aarhus University, s. 34. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker:
https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1814_229-txt-shoot-idm1076/facsimile.pdf (tilgået 12.
juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og
fremføre værket, også til kommersielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog
altid at kreditere ophavsmanden.

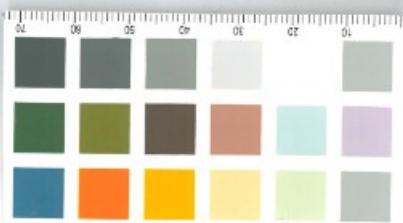
[Læs CC0-erklæringen](#)

en Skriftilog, hvor er denne Verdens
Kandtager? haver ikke Gud gjort denne
Verdens Wisdom til Daatlighed? thi esterdt
Verden formedels Wiisdom ikke fandte Gud i
Guds Wisdom, da behagede det Gud, formes-
dels den daarlige Prædiken, at giøre dem salige,
som tro, thi baade Jøderne elke Tegn og Græ-
kerne elste Wiisdom, men vi prædike den kors-
fæstede Christum, som er Jøderne en Kor-
argelse og Grækerne en Daarliged. I see, Bræ-
del i eders Kald ikke mange Wise efter Kiodet,
men de daarlige Ting for Verden haver Gud
udvalgt, at han vilde bestiamme de Wise, paa
det intet Kiod skal rose sig for ham; men af
ham ere I i Christo Jesu, hvilken er blevet os
af Gud Wiisdom og Retfærdighed og Helliggør-
else og Korlosning, at ligesom stævet er, hvo
sig roser, dor rose sig i Herren! Mon Apostelen
og her under Domhygheds Mæste vilde hvidmodig
ophøie sig over de store Mænder, som han gisre
mistænked for at have forsmaet den største Gave,
eller har jeg i den christne Menighed kundgjort
Ringeaft for noen Mand, hvil Arfærd ikke
viste, at han forsmaede elsr bespottede det
Kor sens Ord, som er Verden en Korars-
gelse og Daarliged.

Men har jeg dog ikke rost mig selv ved at
rose Tyse Nothe, og falde mig hans Grænde i
Tro og Tungemaal? At det ikke var min Hen-
sigt det veed jeg, om det seer saaledes ud maa-
sandhedskærlige Mand bedomme, men at min

Arfærd i denne Sag er aldeles fæst fremstillet
sal jeg bevise. At Nothes Navn, vel ei hos
Folket, men dog hos Mange var og er i vorver-
dig Thukonmæle, det er vist, det har jeg sagt,
og just derfor omtalte jeg ham i min Fortale,
dersofr mindede jeg om, at han havde samme
Tro og Syn i Historien som jeg, men dette
sagde jeg ei blot, det godtgjorde jeg med hans
egne Ord, der sees klart af den Bog jeg næv-
nede. Ligesom Paulus fordum, for at stætte
Sandheden Indgang, mindede om, at han ei
sagde Andet end hvad Noe og Propheterne havde
fortyndt, saaledes vilde jeg, ved at vise paa
Nothe, om muligt hindre Gott fra at antage mit
Tale om Guds Seprelsæs Mærker for et kom-
paktspil, og jeg fortæller ingenlunde denne Hen-
sigt. At jeg nu er Nothes Grænde i Tro, er
jo vist, naar vi begge ere Christne, at falde sig
det, er vist ikke at heile til vor Tids Noe, og
det er ingen sundig Noe, naar Man er det, at
Nothes Tankemæde i Troessager var kommet i
Koragt, jo end er i Koragt hos de fleste Bog-
lærdes, det er jo en afgjort Sandhed, thi han
beklænte Tro paa Korsets Ord, og altsaa
soer Kee, hen som sædvanlig med Legn. Det
Eneste jeg kunde lader være, var at falde mig
Nothes Grænde i Tungemaal, men da Nothes Sprog
slet ikke er det, Man sædvanlig roser hos ham, og
da Man tilfører mig en Art af Weltalenhed,
sag veed jeg ikke, hvad Noe jeg derved skulle

E 2

Ulsnige mig, jeg sandt Lighed mellem hans Sprog og mit. (husker jeg ret, da har min Kro-nikes Rec. nurox fundet det samme) Det glædede mig, fordi Manden er mig saare liar, og jeg sagde det, har jeg deri settet, da vil jeg ei undskylde mig, men det veed jeg, at ingen sandhedsskølig Mand kan forvende og misbruge det, som Rec.; thi derved har jeg dog vel ikke teet mig enten som Folkesorvirrer eller hovmodig Hybler.

Dog, det kunde maastee falde Rec. ind ved et af sine sedvanlige Konkspring, at komme til det han i en Anmærkning saa løselig har ladet sig male med, at jeg dog vel kunde have lyft til at ansees for en af Gud indblæst Prophet, thi her var da en aandelig Gave, hvormed jeg kunde prale i min Ensoldighed, medens jeg rolig gav slip paa alle andre Fortrin. Rec. eller en Ander vil sikkert engang bestynde mig for noget Saadant, og om jeg ogsaa, ved nu at omfatte det, skalde give Anledning her til, anseer jeg det dog for min Skyldighed reentud at høje mine Tanker herom. At Gud kan forlene sine Troende saavel Hjælper som klarere Syn af uwordne Ting er upaaatibleligt, at en gudeelig Diater, for menneskelige Dine, maa synes mest stillet til at ahne og skinte, er det ligesaa, men om jeg nogensinde har set saadanne Glint, maa Tiden vise, kun dette veed jeg, at hvad Man kan angive for saadant er enten Logn, eller maa stemme overens med det skrevne Ord, som er

